

[Undervisningsministeren]

Til hr. Poulsgaard vil jeg gerne sige, at jeg håber, hr. Poulsgaard kan se fordelene ved, at man nu ikke længere skal have to lønadministrationer, at der ikke længere skal være to byggemyndigheder, og at der ikke længere skal være to ansættende myndigheder. Det må da være en forenkling. Så hvis der skal være logik i det, hr. Poulsgaard siger, må han jo gå ind for, at de 87 amts-gymnasier overføres til de 42 statsgymnasier. Hr. Poulsgaard nikker; det er altså hans synspunkt.

Så vil jeg fortælle hr. Poulsgaard, at man i virkeligheden godt kunne give forslaget, som det nu foreligger, navneforandring; det kunne lige så godt hedde: »Forslag om, at staten i højere grad overtager det pædagogiske ansvar for amtskommunale gymnasier«. Det, der er kommet ind i betænkningen, betyder nemlig, at statens muligheder for pædagogisk at styre de amtskommunale gymnasier kraftigt styrkes, sådan som det allerede blev bebudet i statsministerens åbningstale i oktober 1983.

Man kan også formulere det på den måde, at der bliver en ny arbejdsdeling imellem staten og amterne, idet amterne altså er husværter – de ansætter og lønner – mens staten står for det pædagogiske ansvar. I dag er det noget rod, men herefter bliver der en klar arbejdsdeling. Det pædagogiske ligger i undervisningsministeriet, og husværtsfunktionen ligger hos amtskommunerne. Jeg synes egentlig, at hr. Poulsgaard skulle tænke over, at der er lagt ganske mange beføjelser fra amtskommunerne ind i ministeriet med dette forslag netop for at sikre den ensartede studentereksamen, sikre, at niveauet i hvert fald ikke falder, og sikre, at ingen minister kan fralægge sig ansvaret, hvis der foregår noget i gymnasieskolen, som ikke har tilstrækkelig kvalitet.

Fru Elisabeth Bruun Olesen siger, at der er for mange bemyndigelser. Ja men det synes jeg da også, men det skyldes, at jeg er så flink og venlig. Jeg er blevet bedt om at komme med det ene forslag til bemyndigelse efter det andet, og det er blevet opfyldt. Så hvis vi ved at trække bemyndigelserne kan få fru Elisabeth Bruun Olesen med, så lad os dog drøfte det, for det oprindelige forslag rummede jo ikke så mange bemyndigelser. Det er bl.a. Gymnasieskolernes Lærerforening, der har ønsket bemyndigelser, det er partier i folketinget, der har ønsket bemyndi-

gelser, og det er socialdemokratiet, der har ønsket bemyndigelser, og vi har altså opfyldt deres ønsker, også selv om de alligevel ikke vil gå med.

Jeg vil gerne til slut sige tak til udvalgets formand, fru Eva Møller, for hendes indsats. Jeg vil også gerne sige tak for, at hun har været med til at insistere på, at vi skulle lade tilbuddet til socialdemokraterne stå, som det stod, sådan at de, på trods af at de ikke fortjener det, vil kunne sige, de har haft en vis indflydelse på det. Jeg synes, det er rimeligt.

Derfor vil jeg gerne som slutbemærkning sige, at selv om jeg mener, socialdemokratiet har meldt sig ud af dansk gymnasiepolitik på en ejendommelig måde, som jeg ikke tror der er fortilfælde for, er døren vidt åben, i samme øjeblik socialdemokratiet ønsker at komme ind ad den og få indflydelse.

J. K. Hansen (S):

Jeg skal sige »tak« til ministeren for den lange henvendelse, han havde til den socialdemokratiske folketingsgruppe. Gruppen er efter min bedste overbevisning vældig godt orienteret, og jeg har også her fra talerstolen i dag sagt, at vi ikke er imod en overflytning af statsgymnasierne til amterne, men vi har stillet en række krav, som vi ønsker at få opfyldt. Disse krav har vi ikke fået opfyldt. Jeg skal indrømme, at undervisningsministeren i ellefte time tilbød os, at vi kunne sætte os sammen og lave reglerne om de pædagogiske tilsyn. Det var, hvad undervisningsministeren tilbød under en forhandling, vi var til. Jeg troede i øvrigt ikke, at sådanne forhandlinger blev refereret her fra folketingets talerstol, men nu skal jeg så referere, hvad vi sagde ved den lejlighed.

Det er da lige stift nok at forlange – det var det, vi sagde – at vi i en sen aften-time skulle sætte os sammen og udføre det arbejde, som et udvalg formentlig skulle bruge et antal måneder til. Man må sige, at ministeren her ligefrem indbød til lovjask, og det går jeg da ud fra at regeringen ikke ønsker. Men det var faktisk, hvad der skete på det møde, så det er altså lige stift nok at sige, at vi kunne have fået alle vores ønsker opfyldt, hvis vi bare ville sætte os sammen en sen aften-time i to timer; så kunne vi lave alle disse regler, som et udvalg skulle lave. Nej, hr. minister, sådan går det ikke.